

عمده صبر بر عبادات از یک طرف و صبر بر ترک معصیت از طرف دیگر است که کارساز خواهد بود

شماره پرسش: ۱۵۷۴۲

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۵/۲/۶ ۰۳:۱۳:۲۵

متن پرسش

سلام استاد عزیز: مدتی است احساس دل تنگی برای خدا می‌کنم. با خودم گاهی خلوت می‌کنم و می‌بینم خدا ندارم. این خیلی عذابم می‌دهد و حاضر نیستم غیر خدا با احدی مأنوس شوم. غیر از لحظات دعا و مناجات با خدا، لحظات دیگرم چیزی نیست. ۱. با خودم می‌گم تا کی به خدا می‌رسم، یعنی به حضور انورش مشرف خواهیم شد؟ دعا می‌خوانم و مشغول دروس طلبگی هم هستم استاد. اما اون ارتباط عمیق چطور دائماً حاصل می‌شود؟ نکنه باید حتما عرفان نظری و عملی کار کنم؟ یعنی تا اون وقت باید صبر کنم؟ ۲. مشکل دیگرم هم این هست که همان لحظات کوتاه احساس حضور، بسیار حالت سنگینی ای در وجودم حس می‌کنم که گرچه یک مراقبه ای حاصل می‌شود خود بخود، اما بخاطر توجه دیگران و ارتباط با دیگران حتی نگاه کردن به چهره آنها، حالم از بین می‌رود و خلاصه زیاد نمی‌تونم حفظ کنم. در مورد این چکار کنم؟ با تشکر استاد، خدا خیرتون بده. التماس دعا

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: کار خاصی لازم نیست انجام دهید. عمده صبر بر عبادات از یک طرف و صبر بر ترک معصیت از طرف دیگر است که کارساز خواهد بود. موفق باشید